

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

«Ο αστυνομός Ρόλισον έρριξε μία παγερή ματιά στον γκάγκτερ, που έστεκε μπροστά στο γραφείο του και του είπε με περιφρόνησι :

—Αυτά τα «κόλλα» δέν περνάνε πειά σέ μένα, Τζίμπυ! Έμπρός! Πές μου την άλήθεια... Άρχισες πάλι την παλιά δουλειά σου :

—Όχι, μίστερ Ρόλισον, του άπάντησε ο Τζίμπυ, κυττάζοντας άδιάφορα τόν άρχιφύλακα Γκλάινς, που έρευνούσε τις τσέπες του. Άπό τή μέρα που βγήκα άπό τό «Σιγκ-Σιγκ» μέχρι σήμερα δέν έκανα καμμιά «τρέλλα»... Έθ'αλα μυαλό, μίστερ Ρόλισον!

«Ο αστυνομός χαμογέλασε δύσπιστα.

—Κάνεις για θεατρίνος! του είπε με μία ακληρή ειρωνεία. Κι' έπειτα άρχισε να έξετάζή τό διάφορα πράγματα, που είχε άραδιάσει στην άκρη του γραφείου του ο άρχιφύλακας Γκλάινς: Ένα ρυπαρό μαντήλι, ένα καπέτο τσιγάρα, ένα μάστο δολλάρια, μερικά σέντσια, ένα μολύβι κι' ένα κλειδί. Γρήγορα όμως άπογοητεύθηκε, γιατί αυτά τά στοιχεία δέν του έλεναν τίποτε και κάρφωσε τά παγερά μάτια του πάνω στον άρχιφύλακα Γκλάινς.

—Νόμιζα πως θά γύριζες με τόν Πάτ Όμπριεν, τό δολοφόνο του Κονού Άιλαντ! του είπε με τήν αυστηρή φωνή του. Πού βρίσκεται λοιπόν αυτός ο σατανάς :

—Άλλαξε στίτι, μίστερ Ρόλισον, του άπάντησε ο Γκλάινς και δέν έβρει κανείς που κρύφτηκε. Μα θά τόν πιάσω!... Πού θά μου πιά!...

—Βλέπω ώστόσο πως δέν έχασες τόν καιρό σου. Τί έκανα αυτός ο φιλαράκος; Γιατί τόν έπιασες; Για πές μου :

—Στεκόμουν μπροστά σ' ένα βαγονί του ύπογειου σιδηροδρόμου, του έξήγησε ο Γκλάινς, όταν άξάφνα είδα τόν Τζίμπυ ν' άνοίγη τήν τσάντα ενός κοριτσιού, μπροστά σ'τά μάτια μου! Έκείνη τή στιγμή τό τράινο ξεκίνησε κι' ο φιλαράκος πήδηξε έξω άπό τό βαγονί. Περιτό είνε τώρα να σ'ας πώ ότι τόν άρταξα άπό τό γιακά, πριν προφτάσει να βγη από τό σταθμό. Όσο για τό κορίτσι που έφυγε με τόν ύπόγειο, δέν τό είδα στο πρόσωπο, γιατί μου είχε γυρίσει τις πλάτες του.

«Ο αστυνομός Ρόλισον τότε ρώτησε τόν Τζίμπυ :

—Έχεις να προσθέσης τίποτε, έσύ ;
 —Θέλω να μου επιτρέψετε να δικαιολογηθώ, μίστερ Ρόλισον, τόν παρακάλεσε ο γκάγκτερ. Άπό τή μέρα που βγήκα από τή φυλακή, δέν συναντήθηκα ούτε μία φορά με τόν Πάτ Όμπριεν και τή ουμμορία του. Όμολογώ ότι έκανα, αλή-

θεια, αυτό που είδε ο άρχιφύλακας. Μα από τήν τσάντα του κοριτσιού δέν πήρα τίποτ' άλλο, παρά μόνον αυτό τό κλειδί... Έξεραι πως ήταν μέσα στην τσάντα...

«Ο αστυνομός χαμογέλασε ειρωνικά.

—Νομίζεις λοιπόν ότι θά πιστέψω σ' αυτά τά παραμύθια σου; του είπε.

—Άφήστε με να σας έξηγήσω αυτή τήν ιστορία, τόν παρακάλεσε πάλι ο Τζίμπυ. Σας όρκίζομαι πως λέω τήν άλήθεια. Άκούστε: Καθόμουν στο μπαρ του Όσκαρ στην Όγκβόη λεωφόρο κι' έπινα τή μπύρα μου, όταν άξάφνα είδα ναρχεται και να κάθεται άπέναντί μου, στο δίπλανό τραπέζι ένα κορίτσι. Έγώ τήν έβλεπα μέσα στον καθρέφτη. Έκείνη όμως δέν μπορούσε να με δει, γιατί μάς χώριζε ένα από εκείνα τά εζύλινα διαφράγματα που έχουν τά μπαρ. Έ, λοιπόν από εκείνη τή στιγμή δέν μπόρεσα να έξεκολλήσω τά μάτια μου από πάνω της... Και έξέρετε γιατί, μίστερ Ρόλισον; Γιατί ήταν μία παλιά και μου γνωριμία. Τό ηξέρα αυτό τό κορίτσι... Στο γκαρόνι που πήγε να τή σερβίρη, του είπε ότι περίμενε ένα φίλο της. Κι' άλήθεια, ύστερ' από λίγο, μέσα στον καθρέφτη είδα να τήν πλησιάζη ένας άποκρουστικός τύπος και να κάθεται στο τραπέζι της. Τό περίεργο τώρα είνε ότι τόν ηξέρα κι' αυτόν... Παράγγειλαν δυό μπύρες κι' ύστερα άρχισαν να μιλούνε ζωηρά. Άκούγα δυα τά λόγια τους. Έκείνος ο άποκρουστικός τύπος ήθελε να παρασύρη τό κορίτσι στο σπίτι του. Έκείνη δέν ήθελε. Έίνε φρόνιμο κορίτσι, μίστερ Ρόλισον! Ένα άγινό κι' άθώο κορίτσι. Μα έκείνος ο παλιάνθρωπος, λές και τήν είχε ύπνωτισει. Τό κορίτσι φοβόταν να πάη στίτι του, μα φοβόταν πιο πολύ να του πη όχι! Κι' άξάφνα άρχισε να κλαίη. Μα έκείνος στο τέλος κατάφερε να τό πείση, του έξήγησε που έπρεπε να πάη και τό έδωσε αυτό τό κλειδί, που είνε δω πάνω στο γραφείο σας.

«—Θάρρω στο σπίτι στις δέκα, του είπε. Έσύ όμως πήγαινε από τώρα να με περιμένης. Και μη φοβάσαι: Δέν θά σε γνωρίση κανείς...»

»Κι' έφυγε.

»Σέ μένα, μίστερ Ρόλισον, δέν άρεσε και τόσο αυτή η ιστορία. Αυτό τό κορίτσι τό άγαπούσα και δέν ήθελα να πάη κανένα κακό. Η μητέρα του μου είχε φερθή με καλό τρόπο, όταν καθόμουν μία φορά στο σπίτι τους... Γι' αυτό, μόλις έκείνος ο άποκρουστικός τύπος έφυγε άπ' τό μπαρ, πήρα τή νέα από πίσω ως τόν ύπόγειο σιδηροδρόμο και κατάφερα να τής κλέψω τό κλειδί. Είχα δη τόν άρχιφύλακα Γκλάινς προτού έκείνος «με πάρει κάθω», μα έπρεπε να κλέψω τό κλει-

δί, ακόμη κι' αν κινδύνευα να πάω μέσα. Δίχως τὸ κλειδί, ἔκει-
νο τὸ κορίτσι δὲν θὰ μπορούσε νὰ μπῆ στοῦ σπιτί τοῦ φίλου του
κι' οὔτε θὰ τολμούσε νὰ τὸν περιμένει γιὰ νὰ τοῦ πῆ πὸς τὸ εἴ-
χε χάσει... Ἀυτὴ λοιπὸν ἐννε δὴν ἡ ἀλήθεια, μίστερ Ρόλλισον.

—Ἡ ἱστορία εἶνε συγκινητικὴ... ἔκανε εἰρωνικά ὁ ἀστυνόμος.
Πῶς καλὰ Ἄρου τὸ ἔξερις τὸ κορίτσι, ἄς τὸ καλέσουμε δῶ
πέρα γιὰ νὰ τὴ βεβαιώσῃ...

—Ὀχι, ὄχι! ἔκανε, χλωμιάζοντας ὁ Τζίμπυ. Δὲν πρέπει,
μίστερ Ρόλλισον. Αὐτὸ τὸ κορίτσι δὲν πάτησε ποτὲ τὸ πόδι του
σὲ ἀστυνομικὸ τμήμα. Ἐἶνε καλὸ, φρόνιμο, μὰ σάθηκε ἄτυχον·
Ποῖος ἔξερις πὸς ἐμπλέξε μ' ἔκεινον τὸν ὑποπτο τύπον...

—Βλέπω πὸς σ' ἐνδιαφέρει πάρα πολὺ αὐτὴ ἡ κοπέλλα!...
τοῦ ἀπάντησε ὁ Ρόλλισον. Περιέργω! Δέχεσαι νὰ πᾶς μέσα γιὰ
τὰ ὠμορφα μάτια της; Μὰ γιὰ στάσου... Γιατί δὲν της μίλησες,
σφοῦ τὴν ἤξερες; Γιατί δὲν προσπάθησες νὰ τὴν πείσῃς ν' ἀλλά-
ξῃ γιῶμη καὶ νὰ γυρίσῃ φρόνιμα στοῦ σπιτί της;

—Δὲν μπορούσα, μίστερ
Ρόλλισον! ἔκανε ὁ γκά-
γκστερ μὲ δακρυμαμένα μάτια.
Τὸ μόνο μέσο ἦταν νὰ της
κλέψω τὸ κλειδί. Αὐτὸ τὸ κο-
ρίτσι θὰ νομίσῃ δις σάθηκε
ἀπὸ κάποιο θαύμα.

—Ἐγὼ, δυστυχῶς, δὲν μπο-
ρῶ νὰ πιστέψω σ' αὐτὰ τὰ
παραμύθια, τοῦ ἀπάντησε ὁ
ἀστυνόμος, ἀδυσωπητα. Θὰ
σὲ στελεῶ στοῦ δικαστήριου.

Ὁ γκάγκστερ Τζίμπυ, ἕνας
γεμάτος ἄντρας πάνω ἀπὸ σα-
ράντα χρόνια, ἔσκυψε τὸ κε-
φάλι κι' ἄρχισε νὰ τσαλακώη
νευρικά τὴν τραγισκά του.

—Ἐμπρός! Μίλησε!... τοῦ
φώναξε ὁ Ρόλλισον. Ποῦ εἶνε
τὸ σπιτί ἔκεινον τοῦ τύπου,
ποῦ ἤθελε νὰ ξεμυαλίσῃ τὸ
κορίτσι;

—Νὰ σὰς πῶ ἀμέσως; Εἶνε
στον ἀριθμὸ 203 τῆς λεωφό-
ρου Πράξι, διαμέρισμα 22.
Μὰ δὲν μὲ πιστεύεις, μίστερ
Ρόλλισον. Τὸ βλέπω στὰ μά-
τια σου. Δὲν μὲ πιστεύεις;...

—Νὰ σὲ πιστέψω! ἔκανε ὁ
ἀστυνόμος καὶ ἔξοπασε σ' ἕ-
να βραχνὸ γέλιο. Τότε μόνο
θὰ σὲ πιστέψω, ὅταν θὰ μοῦ
πῆς ποιά ἦταν αὐτὴ ἡ κοπέλ-
λα. Ἄν πῆς τὴν ἀλήθεια, θὰ
γλυτώσῃς ἕνα χρόνον φυλακῆς.

Ὁ Τζίμπυ χλώμιασε πὸ
πολὺ καὶ κάρφωσε τὰ μάτια
του μὲ μιὰ παράφρη λάμψη
στοῦ μοισαῖο κλειδί. Ἢ ἄγνο-
νία τὸν ἐπληξε σὸ λαϊμὸ καὶ
κάθε τόσο φοίσκανε τὸ στή-
θος του, ἀναπνέοντας βαρειά,
μὲ δυσκολία.

—Ἐ, ναι λοιπὸν... ἔκανε
δευλὰ. Βλέπω ὅτι δὲν μπορῶ
νὰ φυλάξω τὸ μυτικὸ μου...

—Ποιά ἦταν αὐτὴ ἡ κοπέλ-
λα; τὸν ρώτησε πάλι ἀσθη-
ρὰ ὁ Ρόλλισον.

—Ἡ κόρη μου! τοῦ ἀπάν-
τησε μ' ἕνα στεναγμὸ ὁ γκά-
γκστερ.

—Ἡ κόρη σου!

Ὁ ἀστυνόμος κι' ὁ ἀρχιφύλακας κυττάχτηκαν στὰ μάτια,
κατάπληκτοι. Τώρα καταλάβαιναν τοὺς δισταγμοὺς τοῦ Τζί-
μπυ...

—Μὰ, ἀνόητε, τοῦ εἶπε τέλος ὁ Ρόλλισον, δὲν θὰ μπορῆς νὰ
βρίσκεσαι πάντα μπροστὰ της γιὰ νὰ κλέβῃς τὸ κλειδί! Ὁ φί-
λος της θὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ τὴν κυνηγᾷ!...

—Ὀχι, μίστερ Ρόλλισον! τοῦ ἀπάντησε ἀπορρασιατικά ὁ Τζί-
μπυ. Αὐτὸ τὸ κλειδί θὰ τὸ χρησιμοποίησε ἔσεἰς. Εἶνε τὸ κλει-
δί τοῦ διαμερίσματος τοῦ Πάτ Ὀμπριεν!...

Ὁ ἀστυνόμος τινάχτηκε ἔρθος καὶ κύτταξε τὸ ρολοῖ

—Τρέχα, Γκλάινς! φώναξε στον ἀρχιφύλακα καὶ τοῦ ἔδωσε
τὸ κλειδί. Ἐχεις μιῆ ὥρα στὴ διάθεσί σου... Θέλω νὰ μοῦ φέ-
ρῃς τὸν Πάτ Ὀμπριεν.

Κι' ἔπειτα, ὅταν ἔφυγε σάν ἀστραπὴ ὁ Γκλάινς, ἔσφιξε συ-
γκινητικὸ τὸ χέρι τοῦ γκάγκστερ Τζίμπυ καὶ τοῦ ἔδειξε τὴν
πόρτα.

*Ἦταν ἐλεύθερος!...

ΦΡΕΝΤΕΡΙΚ ΣΚΕΡΡΥ

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

Η ΛΑΙΜΑΡΓΙΑ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

(Ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρον ἄρθρον τοῦ διασημοῦ
Ἄγγλου ζωολόγου *Χλέρυ Πάιν)

Ἐπάρχουν ζῶα, τὰ ὁποῖα τρῶνε ὅπως οἱ ἄνθρωποι, σὲ ὁρισμένες ὁ-
ρες. Ἐπάρχουν ὅμως καὶ ζῶα τὰ ὁποῖα τρῶνε δασμάς βροδὸν τροφῆ καὶ
ζῶα ποὺ τρῶνε ἐφόσον τοὺς δὲ ἐπαρτέρον ὁρισμένους φυσικὰ συνθη-
κες. Στὴν τελευταία αὐτὴ τάξῃ ὑπάρχονται καὶ τὰ πουλιὰ, ποὺ ζοῦν στὶς
ἀκτές, δηλαδὴ οἱ γλάροι, οἱ κίαννοι κλπ. Τὰ πουλιὰ αὐτὰ ἀναγρᾶζονται
νὰ περιμένουν τὴν παλιόρρα γιὰ νὰ μωρῆσουν νὰ φάνε ψάρια, ποὺ εἶ-
νε ἡ ἀπακλειστικὴ τους τροφὴ.

Τὰ ζῶα ποὺ γιὰ νὰ βροῦν τὴν τροφὴ τους κυνηγοῦν ἄλλα ζῶα καὶ
ἐκτίθενται ἔτσι σὲ κινδύνους, εἶνε κατὰ κανὸνα λάιμαργα. Καταβροχθί-
ζουν ἀμέσως ὅλη τὴν ἑστία τους, γιὰτὶ φοβοῦνται μῆπως πενιάσουν

γρήγορα καὶ δὲν βροῦν νὰ φάνε.
Γι' αὐτὸ οἱ λύκοι, ἡ ἀλεπούδες κι'
οἱ ἀγριοσκυλοὶ τρῶνε τόσο πολὺ,
ὥστε δὲν μποροῦν νὰ κινηθοῦν ἀ-
πὸ τὸ φόσκωμα. Σύνθηως, ἔπει-
τα ἀπὸ κάθε γεῦμα τους, θὰ κοι-
μηθοῦν τοῦλάχιστον 24 ὄρες.

Ἐπίσης καὶ τὰ πουλιὰ ποὺ τρέ-
φονται μὲ ψάρια εἶνε κι' αὐτὰ λάι-
μαργα. Κι' αὐτὸ γιὰτὶ χορταίνου-
ν δασμάς βροδίκου ἀφρονα ψάρια.

Πολλὲς φορὲς τὰ πουλιὰ αὐτὰ
μένουν θεονητικά, ὥς ἔθου νὰ
γίνῃ παλιόρρα. Ὅταν ὅμως ἀπο-
συνθῇ ἡ θάλασσα, ἀφήνοντες
στὴν ἄμμο λογῆς - λογῆς ψάρια,
τότε δὲν ἀρῖνον κανένα. Μπο-
ρεῖ κάθε πουλιὸν ἐπὶ 24 ὄρες. Κι'
ὅταν τὰ ψάρια σπανίζον, τότε
πηγαίνει στὶς ἀκτέες τῶν ποταμῶν
καὶ τρέφεται μὲ καθάρους καὶ
ἄλλα ἔντομα.

Ὁ γλάρος — τὸ παροιμιώδες
γιὰ τὴν λαίμαργία τοῦ πουλι —
τρῶει στὴν καθησῖα του ψάρια
βάρους τέσσερες φορὲς βαρύτερα
ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ σώματός του.
Τὸ πουλι αὐτὸ μπορεῖ νὰ τρῶῃ
ψάρια συνεχῶς ἐπὶ 24 ὄρες. Κι'
ὅταν τὰ ψάρια σπανίζον, τότε
πηγαίνει στὶς ἀκτέες τῶν ποταμῶν
καὶ τρέφεται μὲ καθάρους καὶ
ἄλλα ἔντομα.

Κάποτε, ὁ φυσιοδίφης Ἐουερ
παρακολούθησε ἕνα μικρὸ πικου-
νινο, ὁ ὁποῖος καταβροχθίσσε τρεῖς
μεγάλες ὀρέγκες, τὴ μιὰ κατόπιν
τῆς ἄλλης, μολονότι ἡ κάθε ὀρέγα
ἦταν ἴση σὲ μέγεθος μὲ τὸν πι-
κουνινο...

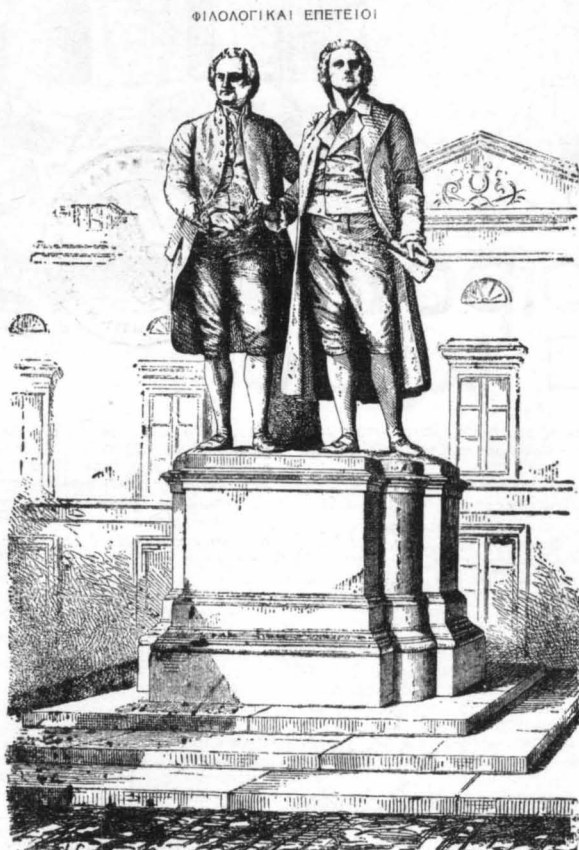
Ἡ νυκτὶς τὸ φαί ποὺ τῆς πε-
ρισσεύει συνθῆζει νὰ τὸ κώνει μὲ-
σα στὴ γῆ.

Μονάχα μιὰ νυκτὶς μπορεῖ νὰ
ἐξολοθρευθῇ ἕνα διόκληρο κοπάδι
ποντικῶν. Κατόπιν, ἀφρο τοῦς
πνίξει, κρούει τὰ πτεράτά του σὲ
ἀσφαλὴ μέρη, μέσα στὴ γῆ, γιὰ
νὰ τὰ ἔχῃ ἐφεδρικά, δασμάς πα-
ρουσιασθῇ ἔλλειψης τροφῆς.

Τέτοιες ὅμως περιπτώσεις δὲν
παρουσιάζονται, κι' ἔτσι τὰ θαι-
μένα ποντῖα ἐξοχινοῦνται στὴ γῆ.

Μόνον ὄσοι ἔχουν διὰ κοπάδια ἀπὸ γῆτες κι' ἔχουν παρακολούθησει
τὴν ὁμητικὴ ἐβρομῆσί τους ἀπὸ τὰ ὕψη, γιὰ νὰ ἐπιπέσουν πάνω σ' ἕνα
πῆμα μιᾶς ἀγελάδας ἢ ἐνὸς ἀλόγου, μποροῦν νὰ καταλάβουν πόσο
λαίμαργα εἶνε τὰ ἀρκατικά αὐτὰ πουλιὰ.

Στὶς χῶρες ποὺ ζοῦν οἱ γῆτες, πετοῦν πολὺ ψηλά, μὲ τὰ φτερά ἀ-
νοιγμένα καὶ σχεδὸν δίχως νὰ τὰ κουνοῦν. Ἐνα ὅμως ἀπ' αὐτὰ τὰ που-
λιὰ — τὸ ὁποῖον ἐκτελεῖ χροῖα κατασκῶπου — πετᾷ πὸς χαμηλά, πάνω
ἀπὸ μιὰ ὁρισμένη περιοχὴ. Ὁ πλησιέστερος σύντροφός του, ὁ ὁποῖος
χρησιμεῖ ὡς σύνδεσμος μεταξὺ τοῦ παρατηρητοῦ καὶ τῶν ἄλλων γη-
πῶν, πετᾷ ἕνα μῖλι πὸς ψηλά. Πολλὰς ὅμως συμβαίνει ἕνα διόκληρο
κοπάδι ἀπὸ γῆτες νὰ πετᾷ ἀεροβολιμένο καὶ σὲ διαφορετικὸ ὕψος κάθε
πουλι ἀπὸ τὸ ἄλλο. Ὅπως εἶπότε, ὅσοις δὴ τῶς γῆτες νὰ πετοῦν καὶ
στοὺς διὰ παραπάνω σηματομοῖς, πρῆτα νὰ καταλάβῃ δις εἶνε γη-
στικοὶ καὶ ψάχνουν μὲ τὸ δῶ τοὺς βλέμμα ν' ἀνακαλύθουν τὴν ἑστία τους.
Ὅταν λοιπὸν ὁ παρατηρητὴς δις κανένα ζῶο πεομένο καταγῆς, ἀμέσως
τότε δίδει στὰ ἄλλα πουλιὰ τὸ σύνθημα καὶ συγχρόνως ἐπιπίπτει ἀκά-
θεκτος καὶ μὲ ὁμητὴ πάνω σὸ πῆμα του. Τότε ὁ σύνδεσμος, ὁ ὁποῖος
παρακολουθεῖ τὴν ὁμητικὴ κῆθοδο τοῦ πρώτου, εἰδοποιεῖ τοὺς ἄλλους,
οἱ ὁποῖοι πετοῦν σὲ μεγάλο ὕψος, κι' ὄλοι μαζὶ δισαρχίζον τὴν αἰμι-
σφαῖρα σάν βολίδες καὶ ῥέχονται σὸ δῆμα τους καὶ τὸ κατατρώγουν.

Τὸ περίφημο ἀγαλμα τοῦ Γκαίτε καὶ τοῦ Σίλλερ, στὴ Βεσμάρ,
ὅπου ἐκτίσθηκε πρὸ ἑβδομάδος ἢ 75πρὸς τοῦ Σίλλερ